

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Kód materiálu:	VY_12_INOVACE_14_DRACULA		
Název materiálu:	Dracula		
Předmět:	Český jazyk	Ročník:	8.
Časová dotace:	45 min	Datum ověření:	19.4.2012
Jméno autora:	Mgr. Magdalena Obšivačová		
Klíčová slova:	Romantismus, Dracula, horor, mýtus		
Výchovné a vzdělávací cíle:	Žák se seznámí s prvopočátky motivu upíra v autorské literatuře, vyjádří svůj názor na upírskou tematiku		
Rozvíjené klíčové kompetence:	komunikační		
Anotace, metodický list:	Žák se seznámí s prvopočátky motivu upíra v autorské literatuře, se zdrojem příběhů o nadpřirozených bytostech, mýtem o upírech, vyjadřuje svůj postoj k této tematice		
Použité zdroje:	Lederbuchová L., Stehlíková M. Čítanka 8 Fraus, 1. vydání Plzeň 2008 ISBN 80-7238.422-8 str 125		

Popis hodiny	<ol style="list-style-type: none"> 1. Četba textu, <u>kopii vyrobit bez ilustrace a bez nadpisu</u> 2. Otázky: Z jakého díla je ukázka? Jak jste to poznali? (najít v textu pasáže) Znáte Draculu, co o něm víte? Jak se vám líbí upírská tematika? Proč je tak oblíbená?.... 3. Ilustrace k textu
---------------------	---

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Bram Stoker
Dracula

Deník Jonathana Harkera

8. května. – Původně, když jsem začal psát tyto zápisky, obával jsem se přílišné rozvláčnosti; nyní jsem však rád, že jsem se od samého začátku pouštěl do podrobností, protože tenhle celý zámek a všechno v něm je obklopeno něčím tak záhadným, že se chť nechťe cítím nespůj. Jak rád bych už byl odsud pryč a v bezpečí, a ještě lepší by bylo, kdybych sem nikdy nebyl přijel! Být tady někdo, s kým bych mohl promluvit. Tady mohu mluvit pouze s hrabětem – a on! Jímá mě strach, že jedinou živou duší tady v zámku jsem já!

Když jsem ulehl na lože, spal jsem jen několik málo hodin. Protože se mi nechťelo už déle ležet, vstal jsem. Zavěsil jsem své zrcátko na holení vedle okna a začal se holit. Vtom jsem ucítil na rameni ruku a zaslechl hraběte, jak mi říká „Dobré jitro!“. Trhl jsem sebou, protože mě překvapilo, že ho nevidím – vždyt v zrcadle se odrážel celý pokoj za mnou. Jak jsem sebou škubl, slabě jsem se řízl, ale v tom okamžiku jsem si toho nevšiml. Poděkoval jsem hraběti za pozdrav a obrátil se opět k zrcadlu, abych se přesvědčil o svém omylu. Tentokrát už nemohlo jít o omyl, vždyt ten člověk stál těsně u mne a já ho mohl vidět přes rameno. Ale v zrcadle jeho obraz nebyl! Bylo v něm vidět celou místnost za mnou, ale nikoho jiného nežli mne! Vyděsilo mě to a po tolika podivných věcech to ještě posílilo onen nejasný pocit strachu, který mě přepadne vždy, když je hrabě nablízku. Vtom jsem si všiml, že mi rána trochu krvácí a krev mi stéká po bradě. Odložil jsem břitvu a obrátil se, abych se poohlédl po kousku náplasti. Jakmile hrabě spatřil můj obličej, zaplápolala mu v očích ďábelská posedlost a znenadání se mi rozehnal po hrdle. Uhnul jsem a jeho ruka se dotkla růžence s křížkem. Jeho chování se okamžitě změnilo; uklidnil se tak rychle, že jsem skoro nevěřil, že byl vůbec kdy tak rozčilen.

„Dejte si pozor,“ řekl. „Dejte si pozor, abyste se neřízl. V tomto kraji je to nebezpečnější, než si umíte představit.“ Nato uchopil holicí zrcátko a pokračoval: „A zavinila to tahle bídná věc! Jaká odporná cetka lidské marnivosti! Pryč s ní!“ A jediným pohybem ocelové paže otevřel okno a vyhodil zrcadlo ven; na kamenném nádvoří hluboko pod námi se roztráštělo na tisíce kousků. Nato bez jediného slova odešel. Je to velmi mrzuté; nevím, jak se teď budu moci holit, leč snad s pomocí pláště od hodinek nebo spodku holicí misky, která je bohudík kovová.

Když jsem vešel do jídelny, bylo již prostřeno k snídani; hraběte jsem však nikde nezastihl. Až dosud jsem ho kupodivu neviděl jíst ani pít. Jaký to zvláštní člověk! Po snídání jsem podnikl menší výzkumnou výpravu zámkem. Vyšel jsem na chodbu a našel pokoj vedoucí na jih. Byl odtud nádherný výhled – z místa, odkud jsem se díval, jsem ho mohl plně ocenit. Zámek stojí na samém okraji přehluboké strže. Kámen vržený z okna by padl tisíc stop hluboko, aniž by o cokoli zavádl! Kam zrak dohlédne, táhne se moře zelených vrcholků stromů, občas přerušované v místech, kde jsou úžlabiny, a protkané stříbrnými stužkami tam, kde se v lesích vinou hlubokými roklemi potoky.

Nemám však další chuť líčit krásu, když jsem se totiž dosyta potěšil vyhlídkou, pokračoval jsem v prohlídce: dveře, dveře, všude dveře a všechny na závoru zamčené. Nikdy se nemožu ze zámku dostat – kromě okny v zámeckých zdech!

